Satul

Editor: Guvernul Republicii Moldova ◆ Apare de la 1 mai 1945 ◆ Prețul 1 rublă.

Veșnica pomenire

Fotografie de Mihai POTIRNICHE.

Îndemn

Haideți să descătușăm Adevărul!

STIMAȚI CITITORI ai «Vieții Satului»! Minciuna de secole a imperiului nu poate fi învinsă cu forța militară. Este însă totuși o metodă foarte eficientă și civilizată de a rezolva chestiuni dubioase, metodă recunoscută de comunitatea mondială.

Deci trebuie să înaintăm un demers la Arbitrajul (sau judecătoria) Internațional privitor la două probleme ce au o importanță strategică în rezolvarea conflictului apărut în Moldova:

1. Constituie oare Basarabia și pămînturile din stînga Nistrului pămînturi strămoșești ale moldovenilor sau sînt ale rușilor? (Adică Arbitrajul Internațional să determine cine are dreptate: Moldova sau Rusia cu marionetele ei de la Tiraspol și Comrat).

2. Sînt moldovenii de etnie română sau nu? (Să se spună clar cine are dreptate: Moldova și România sau Rusia cu Caraman și Maracuță?)

Desigur, Moldovei i se va face dreptate și deci măcar două probleme acute vor fi suspendate.

Și acum să vedem ce dividende politice putem obține în rezultatul acestei acțiuni.

În primul rînd, moldovenii vor obține superioritate morală în fața comunității mondiale.

În al doilea — conducerii Moldovei îi va fi cu mult mai ușor să lupte împotriva ideii federalizării (cu atît mai mult a separatismului).

În al treilea — aceasta va permite să fie evacuată mai lesne armata a 14-ea, care se află pe pămînturi străine.

În al patrulea — după un atare arbitraj, niciodată și nici un imperiu nu va mai putea specula cu mitul despre două națiii.

În al cincilea — Caraman, Maracuță și ideologul lor Iacovlev vor primi o lovitură morală și politică zdrobitoare. Eventual, nu-i va mai crede nici măcar compania Ostankino.

În al șaselea — vor conteni atacurile asupra sărmanului nostru alfabet latin.

Și în cele din urmă nimeni din actuala C.S.I. nu va mai rămînea intrigat și ispitit de prietenia strînsă dintre România și Moldova.

Iar principalul — toată populația Moldovei va afla în cele din urmă care e adevărul adevărat.

Stimați cititori ai «Vieții Satului»! Rog să susțineți propunerea mea și să influențați în acest context conducerea Moldovei.

Maria JURAVSCHI.
or. Ocnița.

POSTSCRIPTUM:

Простите, что пишу по-русски. Я молдованка, но в моем родном поселке не было молдавской школы. Разговаривать на родном языке я умею, но пишу пока еще не очень хорошо. Пожалуйста, переведите мое письмо на румынский.

Zice-o vorbă din bătrîni

● **Boala lungă trece primejdia rea.**

● **Vrînd să aibă armăsar, ajunge din cal măgar.**

● **Dragostea nu-i o moșie ca s-o ei cu chirie.**

● **Chiar și cea mai bună între femei tot are o coastă de drac într-însa.**

Urme de cotigă

Iertăciune

PRIMUL care a venit să se ierte cu tata a fost Vasile Scorici, cumnatul de la Tohatin, care a fost însurat cu Evghenia, sora mamei. A venit cu Ionica, soția sa de-a doilea. Au venit cu apă dulce, cu mere. Cum se vine la un bolnav.

— Mă rog, de mă iartă, zice

In orice caz stă cu privirea răstignită pe ei și cu batista sperie o lacrimă care se cotilește pe obraz.

Cînd vine fratele Vasile, cel care e cu zece ani mai mare, și-l cuprinde, și-l sărută, și-l întreabă: «Ce mai faci, măi Toderică?» — tocmai acum tata își sloboade tot amarul prin șiroiul de lacrimi. Și-o